

Alguns rastres marcats a la neu - Xavier Febrés

De tots els escriptors planians que coexisteixen en aquest país, Xavier Febrés (Barcelona, 1949) és el que ha mimetitzat amb més precisió el ritme de publicació del mestre, el reciclatge periòdic de textos -publicats i inèdits- en miscel·lànies amenes i enriquidores. Els textos aplegats a *Alguns rastres marcats a la neu* tenen en comú la lúcida mirada de l'autor, d'una sensibilitat matisada per un notable sentit del ridícul. Hi trobem paisatges, peces musicals, gastronomia i erotisme: el llibre s'hauria pogut titular com la magnífica columna de J.J. Navarro Arisa a *l'Avui: Plaers de ma vida*. Hi trobem també moments d'una lúcica erudició, quan aborda el metro de Tòquio, la sexualitat belga, l'evolució de les cotilles, la vedella argentina, el far de Cotlliure...

“Cap dels meus llibres no conté ni un gram de ficció químicament pura. (...) Només practico la narració de la realitat viscuda, observada o estudiada”, escriu Febrés. Certament. Fa l'efecte, en tot cas, que a cada nou llibre els fragments de realitat viscuda, que són de lluny els més llegidors, s'hi escolen amb més desimboltura. Com el seu mestre, Febrés escampa aquí i allà fragments autobiogràfics amb comptagotes. Així, una de les pàgines més memorables és la que recull –amb contenció vivíssima-, arran d'una visita a una botiga de camises, la relació que mantenia amb el seu pare.

Els llibres de Xavier Febrés no ens canvien la vida, ni em sembla que ho pretenguin. En canvi ens permeten descobrir-ne noves parcel·les i observar amb nous ulls allò en què no ens havíem fixat prou, és a dir, civilitzar-nos. D'ençà que als divuit anys va treballar a l'*ABC* de Sevilla (una experiència que evoca a l'inici del llibre), la seva prosa, precisa i lleugera, evita obstinadament les temptacions del lloc comú. *Alguns rastres marcats a la neu* és un d'aquells llibres que comencem fullejant amb simpatia i acabem devorant gustosament fins a l'última pàgina.